

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **K. K.**

skazanego z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk przy zastosowaniu art. 12 kk po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, bez udziału stron, w dniu 28 października 2014 r.,

zażalenia prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w [...]

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 6 sierpnia 2014 r., w przedmiocie wniosku obrońcy skazanego o uchylenie zabezpieczenia majątkowego na podstawie art. 35 § 1 kpk w zw. z art. 27 kpk

p o s t a n o w i ł

stwierdzić swą niewłaściwość i sprawę przekazać do rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6 sierpnia 2014 r. Sąd Apelacyjny uznał się niewłaściwym do rozpoznania wniosku obrońcy skazanego K. K. o uchylenie zabezpieczenia majątkowego i wniosek ten przekazał do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K. U podstaw powyższego rozstrzygnięcia legło stwierdzenie, że rozpoznanie przedmiotowego wniosku przez Sąd Apelacyjny jako sąd odwoławczy, pozbawiłoby stronę prawa do zaskarżenia decyzji tego Sądu.

Powyższe postanowienie zaskarżył Prokuratury Apelacyjnej i zarzucając mu naruszenie art. 35 § 1 k.p.k. w zw. z art. 293 § 1 k.p.k. poprzez nietrafne uznanie, iż sąd apelacyjny nie jest właściwy do rozpoznania wniosku obrońcy skazanego o uchylenie zabezpieczenia majątkowego z uwagi na konieczność zagwarantowania

możliwości zaskarżenia orzeczenia tego sądu, wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z treści przepisu art. 27 k.p.k., regulującego właściwość rzeczową Sądu Najwyższego, wynika, że Sąd ten „rozpoznaje kasacje oraz środki odwoławcze i inne sprawy w wypadkach określonych w ustawie”. Oznacza to, że nie jest on sądem odwoławczym w odniesieniu do sądów powszechnych, bowiem funkcje odwoławcze Sądu Najwyższego są ograniczone tylko do tych przypadków, które wymienia ustawa procesowa (art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. i art. 459 § 1 k.p.k., art. 441 § 5 k.p.k., art. 530 § 3 k.p.k. art. 538 § 2 k.p.k. i art. 426 § 2 k.p.k.).

Zaskarżone postanowienie nie zostało wydane w tzw. trybie przedkasacyjnym. Wniosek, który zainicjował to incydentalne postępowanie, dotyczy zabezpieczenia majątkowego, a zatem materii pozostawionej poza sferą orzeczniczą Sądu Najwyższego. Dlatego też Sąd Najwyższy nie jest właściwy do rozpoznania wniesionego zażalenia.

Mając powyższe na względzie sprawę przekazano według właściwości Sądowi Apelacyjnemu, rzeczą którego będzie rozważenie dopuszczalności wniesionego zażalenia. Wypada bowiem w tym miejscu zauważyć, że od orzeczeń sądu odwoławczego nie przysługuje środek odwoławczy, chyba że ustawa stanowi inaczej (art. 426 § 1 k.p.k.). Zgodnie zaś z treścią art. 426 § 2 k.p.k. zażalenie do innego równorzędnego składu sądu odwoławczego przysługuje od postanowienia o zastosowaniu tymczasowego aresztowania wydanego na skutek zażalenia, a także od wydanego w toku postępowania odwoławczego postanowienia o przeprowadzeniu obserwacji, o zastosowaniu środka zapobiegawczego lub nałożeniu kary porządkowej. Przedmiotowe postanowienie nie zalicza się do żadnej z wymienionych w tym przepisie kategorii. Skoro mimo to zażalenie na przedmiotowe postanowienie zostało przyjęte należy obecnie rozważyć pozostawienie go bez rozpoznania (art. 430 § 1 k.p.k.).

W tym stanie rzeczy należało orzec jak na wstępie.

